

Arrest

nr. 49 884 van 20 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is gehuwd met mevrouw X. en samen hebben zij drie minderjarige kinderen. Zij hebben allen de Italiaanse nationaliteit.

Op 21 oktober 2008 dient verzoeker een verklaring tot inschrijving als werknemer of werkzoekende in. Ook verzoekers kinderen dienen die dag een verklaring van inschrijving in, als familielid van een burger van de unie, met name als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 4 november 2008 doet verzoekers echtgenote die op dat ogenblik de Marokkaanse nationaliteit heeft een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie. Nadat verzoekers echtgenote

eveneens de Italiaanse nationaliteit heeft verworven, doet zij op 6 april 2009 opnieuw een aanvraag van een verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie.

Op 14 april 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en wordt hem een E-kaart afgegeven, als student.

Op 28 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 19 juli 2010 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers echtgenote de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en ten aanzien van de drie minderjarige kinderen de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel tot terugbrenging, ter kennis gebracht op 19 juli 2010.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.A. (...) geboren te (...), op (in) 26.04.1965 van Italiaanse nationaliteit;

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene werd op 14/04/2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving/E-kaart als student. Hij volgde immers een beroepsopleiding via de VDAB en voldeed daarmee aan de voorwaarden tot het verkrijgen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien totaal veranderd is. De opleiding is afgelopen, waardoor hij niet langer als student kan worden beschouwd. Betrokkene blijkt geen economische activiteit in België te hebben ontplooit. Hij dient intussen als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen' te moeten worden beschouwd. De bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft om zichzelf en zijn gezin te onderhouden, worden deels door zijn echtgenote ter beschikking gesteld door middel van occasionele tewerkstelling en voor het overgrote deel door de Belgische staat. Betrokkene ontvangt sinds 10/07/2009 een leefloon, categorie E, als persoon met gezinslast. Gedurende sommige maanden die daarop volgden werd een kleiner bedrag uitgekeerd omdat de echtgenote van betrokkene gedeeltelijk zelf in de bestaansmiddelen voorzorg. Echter, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient de beschikker (EU-onderdaan) over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn gezin om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit is hier duidelijk niet het geval.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de in art. 40, §4 gestelde voorwaarden, noch als student, noch als economisch actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Derhalve kan het recht op verblijf overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet worden beëindigd.

Gezien uit het dossier blijkt dat betrokkene intussen reeds enkele maanden het volledig leefloon heeft genoten, weliswaar met periodes van een lager bedrag, dient eveneens te worden vastgesteld dat hij bovendien een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ook dit is een reden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42 bis, §1 van de wet.

Gezien bovenstaande bevindingen wordt dan ook het recht op verblijf van, betrokkene beëindigd. (...)

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht aan.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

“Verwerende partij heeft ten onrechte beslist tot terugtrekking van de E-kaart van verzoeker, stellende dat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van art. 40§4 van de Wet van 15.12.1980, noch als student, noch als economisch actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De situatie van verzoeker zou totaal veranderd zijn en hij zou niet als student worden beschouwd gezien zijn opleiding is afgelopen. Dit zou blijken uit het administratief dossier van verzoeker. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

- Bovendien stelt verwerende partij weer ten onrechte dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dit omwille van het feit dat hij gedurende enkele maanden leefloon heeft ontvangen van het OCMW. Verwerende partij heeft dan ook overeenkomstig art. 42bis §1 van de Verblijfswet beslist tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Dat ten onrechte een einde werd gemaakt aan het verblijf van verzoeker.

De bewering van verwerende partij dat verzoeker geen economische activiteit in België zou hebben ontplooid klopt niet. Verzoeker heeft lange tijd gewerkt via interimcontracten. Op dit moment werkt hij bij (...) te Genk. (zie stuk 2) Bovendien is hij nog volop bezig met het zoeken naar werk. (zie stuk 3) Hiernaast volgt verzoeker Nederlandse taalcursussen. (zie stuk 4) Vanaf juli 2009 tot februari 2010 heeft verzoeker leefloon ontvangen van het OCMW. Verzoeker betaalt momenteel de door hem ontvangen leefloon terug met maandelijkse betalingen van €75. (zie stuk 5) De echtgenote van verzoeker, zijnde mevrouw A. H. werkt via interim en voltijds en ontvangt maandelijks een inkomen van € 1.600 + maaltijdcheques ter waarde van € 154. (stuk 6) Hiernaast ontvangt mevrouw M. maandelijks kindergeld voor haar 3 kinderen t.b.v. €519.

De bewering dat verzoeker niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van art. 40§4 van de Verblijfswet klopt dan ook niet. Hoewel verzoeker zelf geen voldoende bestaansmiddelen kan verwerven, beschikt hij samen met zijn echtgenote wel over voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker kan minstens op grond van art.40 §4, 1° lid van de Verblijfswet een E kaart verkrijgen als werknemer of werkzoekende. Eveneens is verzoeker ingeschreven aan een erkende onderwijsinstelling voor Nederlandse taallessen en kan in aanmerking komen op grond van art. 40§4, 1° lid van de Verblijfswet. Verzoeker heeft samen met zijn gezin gedurende een zeer korte periode OCMW steun ontvangen, maar deze worden nu terugbetaald met maandelijkse betalingen van € 75. (stuk 5) Verzoeker ontvangt géén leefloon meer sinds februari 2010! In casu kan evenmin gezegd worden dat verzoeker een onredelijke belasting is voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Dat in casu verwerende partij geenszins rekening houdt met de bovenvermelde situatie, en zomaar verzoeker en zijn gezin een bevel toekent om het land te verlaten. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, A000, 1990, 31)’. ‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17maart1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 oktober 2008 een aanvraag tot inschrijving als werknemer of werkzoekende indiende. Op 17 februari 2009 legde verzoeker een contract voor, in samenwerking met de VDAB, voor een opleiding op de werkvloer tot dakwerker, met nadien bij een positieve evaluatie een vast contract. De opleiding vond plaats van 17 februari 2009 tot 8 september 2009. Op grond van deze opleiding ontving verzoeker een E-kaart als student.

Op 19 oktober 2009 wordt aan de vreemdelingendienst van de gemeente Dilsen-Stokkem de volgende brief gericht:

"Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.)

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, bewijsstukken voor te leggen.

Betrokkene heeft de E-kaart gekregen op basis van een beroepsopleiding bij de VDAB tot 08/09/2009. Wat zijn de huidige bezigheden van betrokkene en gelieve hiervan bewijzen over te maken.

Overeenkomstig art. 42bis § 1 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet (meer) aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen."

Op 18 november 2010 legt verzoeker een aantal stukken neer waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik geen beroepsactiviteit uitoefent. Hij bracht wel een reeks vacatures bij waar hij voor gesolliciteerd had en bewijzen dat hij Nederlandse les volgt.

Op 13 april 2010 stelt het OCMW een attest inzake leefloon op waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote *"met ingang van 10 juli 2009 tot en met 30 september 2009 een leefloon cat. E (persoon met gezinslast) ten bedrage van 967,72 EUR/maand werd uitgekeerd. In de maand oktober 2009 ontvingen zij een partieel leefloon tbv. 594,49 EUR/maand. Vanaf 01/12/2009 tot en met 30/09/2010 ontvangen zij het volledig bedrag cat. E tbv. 967,72 EUR/maand."*

Verweerder nam vervolgens de beslissing om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen om de volgende redenen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien totaal veranderd is. De opleiding is afgelopen, waardoor hij niet langer als student kan worden beschouwd. Betrokkene blijft geen economische activiteit in België te hebben ontplooit. Hij dient intussen als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen' te moeten worden beschouwd. De bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft om zichzelf en zijn gezin te onderhouden, worden deels door zijn echtgenote ter beschikking gesteld door middel van occasionele tewerkstelling en voor het overgrote deel door de Belgische staat. Betrokkene ontvangt sinds 10/07/2009 een leefloon, categorie E, als persoon met gezinslast. Gedurende sommige maanden die daarop volgden werd een kleiner bedrag uitgekeerd omdat de echtgenote van betrokkene gedeeltelijk zelf in de bestaansmiddelen voorzorg. Echter, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient de beschikker (EU-onderdaan) over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en zijn gezin om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dit is hier duidelijk niet het geval.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de in art. 40, §4 gestelde voorwaarden, noch als student, noch als economisch actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Derhalve kan het recht op verblijf overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet worden beëindigd.

Gezien uit het dossier blijkt dat betrokkene intussen reeds enkele maanden het volledig leefloon heeft genoten, weliswaar met periodes van een lager bedrag, dient eveneens te worden vastgesteld dat hij bovendien een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ook dit is een reden om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art. 42 bis, §1 van de wet."

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verblijfsrecht verkreeg op grond van artikel 40, § 4, 3° van de Vreemdelingenwet, met name als student en dat verzoeker niet betwist dat zijn studie beëindigd is en hij niet langer als student beschouwd kan worden.

Verweerder is tevens nagegaan of verzoeker op een andere basis verblijfsrecht kon krijgen. Verweerder concludeerde dat verzoeker geen economische activiteit heeft ontplooit in België. Verzoeker is het hier niet mee eens. Hij wijst erop dat hij lange tijd gewerkt heeft via interimcontracten en op dit moment bij

(...) te Genk werkt, waarvan hij de bewijzen bijbrengt. Tevens bewijst hij dat hij nog volop op zoek is naar werk en intussen Nederlandse taalcursussen volgt.

De Raad stelt vast dat op 19 oktober 2009, ongeveer een maand na het beëindigen van de studies, aan verzoeker reeds werd gevraagd wat zijn activiteiten waren en dat verzoeker enkel een reeks vacatures kon voorleggen, maar niet kon aantonen dat hij werkte. Verzoeker werd er in de brief van 19 oktober 2009 ook op gewezen dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, betrokkene (riskeert) het recht op verblijf te verliezen”*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker sindsdien bewijzen van tewerkstelling heeft bijgebracht. Bij zijn verzoekschrift voegt hij twee interimcontracten en loonfiches waaruit blijkt dat hij in juni 2010 drie dagen heeft gewerkt, als bewijs van zijn huidige tewerkstelling. Verzoeker toont met deze drie dagen tewerkstelling niet aan dat hij regelmatig heeft gewerkt. De Raad wijst er ook op dat deze twee contracten niet werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing zodat verweerder er geen rekening mee kon houden. Verzoeker heeft ook verzuimd om de bewijzen van zijn tewerkstelling in de periode na zijn studies, dit wil zeggen van september 2009 tot aan de bestreden beslissing op 28 juni 2010 bij te brengen, zodat verweerder, indien verzoeker al regelmatig gewerkt heeft –nu hij deze bewijzen ook niet bij zijn inleidend verzoekschrift voegt- hier geen rekening mee kon houden. Verzoeker geeft zelf aan dat hij nog steeds werk zoekt. Gelet op de gegevens van het administratief dossier en gelet op de briefwisseling en de waarschuwing die hij reeds in oktober 2009 mocht ontvangen, heeft verweerder op redelijke wijze geconcludeerd dat verzoeker geen economische activiteit in België heeft ontplooit en dus geen verblijfsrecht kan bekomen als werknemer of werkzoekende op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker blijkt ook voldoende de kans te hebben gekregen de nodige stukken bij te brengen zodat hij niet kan worden gevolgd waar hij meent dat verweerder onzorgvuldig tewerk is gegaan nu hij niet werd gehoord of niet in de gelegenheid werd gesteld de nodige stukken te overleggen.

Tevens is verzoeker het niet eens met de motieven dat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en zijn gezin te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoeker wijst erop dat hij slechts vanaf juli 2009 tot februari 2010 leefloon heeft ontvangen en dit momenteel terugbetaalt met maandelijkse betalingen. Hij benadrukt dat hij sinds februari 2010 geen leefloon meer ontvangt, zodat hij geen onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandstelsel. Hij wijst erop dat zijn echtgenote via interim voltijds werkt en een maandelijks inkomen van 1600 euro en maaltijdcheques ter waarde van 154 euro verdient. Hij wijst ook op het kindergeld dat zijn echtgenote ontvangt. Verzoeker concludeert dan ook dat hoewel hij zelf geen voldoende bestaansmiddelen kan verwerven hij samen met zijn echtgenote wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker meent dat zijn echtgenote voldoende inkomsten heeft en dat hij om deze redenen geen leefloon zou hebben ontvangen sinds februari 2010. Ongeacht de vraag of deze vaststelling correct is, gezien dit niet ondubbelzinnig blijkt uit de stukken in het administratief dossier, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet aantoont dat hij zelf voldoende inkomsten heeft en dat hij met zijn eigen inkomen kan vermijden dat hij en zijn gezin ten laste vallen van het Rijk. Verzoeker geeft zelf aan dat hij hiervoor onvoldoende inkomsten heeft en dient te rekenen op de inkomsten van zijn echtgenote. De Raad wijst erop dat het verzoeker is die de aanvraag indiende als werkende en/of studerende EU-burger en dat zijn echtgenote en kinderen een aanvraag indienden als familielid van een burger van de Unie, met name van verzoeker zodat hij volgens artikel 40bis, § 4, tweede alinea *“tevens het bewijs (moet) leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”* Verzoeker meent dat hij het ontvangen leefloon terugbetaalt, en brengt hier een bewijs van bij, doch dit document dateert van na de bestreden beslissing zodat verweerder er geen kennis van had. Verzoeker betwist niet dat hij gedurende een bepaalde periode leefloon heeft ontvangen, verweerder stelde terecht vast dat verzoeker niet werkt, noch studeert, verweerder stelde ook terecht vast dat verzoeker geen andere bron van inkomsten heeft dan de tewerkstelling van zijn echtgenote en het geld dat hij van de staat ontvangt. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat dit voldoende is om als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te worden beschouwd, gezien dit geen eigen inkomsten betreffen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van de gegevens in het administratief dossier vast te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 gestelde voorwaarden, noch als student, noch

als economisch actieve, noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zodat verweerder het verblijf kon beëindigen op grond van artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN